

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Constantin Tonu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORDEIANU, TEODOR

Kurt / Teodor Bordeianu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2964-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TEODOR BORDEIANU

Kurt

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Cuprins

Multitasking / 9
Tristețe / 13
Estetică / 16
Geometrie / 19
Artistul / 23
Datorie / 27
Vara / 31
Duminică / 36
Surpriza / 41
Dezamăgire / 45
Oboseală / 49
Mădălin / 53
Succes / 57
Kurt / 62
Dirijorul / 67
Sera / 70
Bucurie / 75
Umbra / 79
Noaptea luminată / 84
Nona / 92

Multitasking

În timp ce prietenele ei învățau să danseze samba, Karolina la 16 ani era deja campioana orașului Dnepropetrovsk (mai nou, Dnipro) la sambo. Acum însă – nu mai practică de mult – e inginer programator și lucrează la o firmă mică, dar promițătoare, din Berlin. Azi, la o întâlnire a micii lor echipe, șeful le-a zis că e planificat să se mute într-o altă încăpere.

— Păi asta n-a fost achitată până la sfârșitul anului? ripostă Karolina.

— A fost, azi e 10 decembrie, pe întâi trebuie să nu mai fim aici. E prea scump. Nu-ți amintești că se scumpește chiria? Sau că se termină anul?

— Într-adevăr, observă Karolina. Pot să-mi iau azi liber? Sunt prea obosită. De o lună lucrez peste program și în weekenduri. Nu mai pot.

— Nu, e chiar nevoie de tine azi aici. Avem o urgență. Și descriesese încă vreo două minute proiectul acela la care se lucrează din vremuri imemorabile, dar care astăzi deja trebuie prezentat. Ea, desigur, auzise de foarte multe ori această informație.

Karolina acceptă. Iar urgență, dar lucrul e lucru. Însă în ziua aceea, cum era și de așteptat, a avut de lucru până peste cap.

A trebuit să rezolve și cu unul, și cu altul, iar la sfârșit să-l înlocuiască pe șef la o discuție foarte neplăcută de concediere a unui coleg.

— Karo! m-a dat afară din nou. Îi strigă în receptor Güven, prietenul ei.

„Perfect, doi sunt dați afară simultan, unul din serviciu, altul din casă“, își zise ea.

— Iar începi? Împacă-te cu taică-tu și nu mă încurca, am treabă, îi zise ea scurt.

— Nu, de data asta nu mai merge așa. Mi-a zis că îmi rupe picioarele dacă mă mai vede prin apropierea casei. Să nu audă de mine. Nu l-am văzut niciodată așa supărat.

Tatăl lui Güven, un bărbat arțăgos între două vârste dintr-un sat de pe lângă Kars, descoperise în emigrație că e în primul rând foarte credincios, iar apoi că e și mare patriot. Uneori se enerva de tot pe Güven, pentru că nu era „de nicio treabă“, cum zicea el. Umbla cu ucraineanca aia, vinerea era la club în loc să fie la rugăciune, iar vara trecută chiar în toiul Ramadanului l-a prins fumând marijuana cu niște nemți din cartier. Cum poate el să aibă un fiu care nu ține la nimic din ce e sfânt pentru neamul lui? N-are fiu. Îi zicea asta de fiecare dată când îl alunga de-acasă, uitând că pe vremuri cluburile Istanbulului îl aveau pe el, astăzi un respectabil tată de familie, ca mușteriu permanent.

— Îți zic, repetă Güven, azi nu mai merge. Trebuie să stau undeva. E frig și lapoviță, mi-am luat doar geaca de primăvară, îți dai seama că n-am avut când să caut altceva. La nimeni dintre cunoscuți nu pot merge chiar azi, poate peste câteva zile. Pot veni la tine? Te rog, se poate, te rog?

— OK, zise Karolina, imaginându-și cum se ceartă cu colegele de apartament, care vor fi extrem de nemulțumite în caz că află că vor trebui să stea cu un bărbat în casă câteva zile, sau poate mai

mult. Bun, dar să vii peste două ore, după ce mă întorc de la serviciu, nu încerca să intri până atunci, mergi cu trenul înainte și înapoi între timp, ca să nu îngheți, adăugă ea.

— Te iubesc, draga mea!

— Da, și eu, zise și închise telefonul.

Cum de s-a pomenit ea să fie prietena lui Güven, nu știe. Cert e că e un băiat foarte de treabă și ține foarte mult la ea, doar că e așa, puțin cam straniu. Nu prea înțelegea ce și cum în viață, dar o iubea mult.

— Cred că nu mai avem ce discuta, zise colegul concediat și se ridică atunci când Karolina intră din nou în cabinet. Nu mai așteptă răspunsul ei, își luă hainele și ieși trântind ușa.

Karolina urma să-i spună că poate eventual să mai discute cu șeful, dar nu reușise. Asta e. Privi pe fereastră, se întunecase deja de-a binelea. Se uită la ceas. Stătuse deja o oră peste program, nu mai putea rămâne, avea și o programare la coafor azi. „Ce mai agendă“ – își zise.

Ieși din clădirea de birouri descheiată, înfășurându-și pe drum fularul în jurul gâtului. Afară ninge cu fulgi groși, din cauza cărora abia de se vedea la câțiva metri. Îi sună telefonul. Îl puse la ureche și îl ținea cu umărul în timp ce se încheia și trecea strada spre stația de metrou.

— Da, zise.

Se auzi un strigăt scurt. Apoi din nou, un strigăt continuu, mult mai tare. Câteva pizze zăceau împrăștiate pe drum, în timp ce fulgi groși se așezau pe cașcavalul topit, încă fierbinte. Înjurături grele, îmbinate cu strigăte de durere își făceau drumul printre fulgi. Curierul care o lovise cu scuterul pe Karolina se ridică repede de jos și se apropie de ea. Nu cunoaștem numele curierului. Îi pasă cuiva vreodată cum îl cheamă pe un curier?

Karolina era conștientă, foarte rea, și cu piciorul rupt.

— Îmi cer scuze, îmi cer scuze, chem ambulanța imediat, zise curierul și lăsă casca să-i cadă jos, lângă Karolina, apoi băgă mâna în buzunar după telefon.

— Ticălos de bou și prost ce ești! strigă Karolina. Se împinse cu o mână de pământ, iar cu cealaltă îl apucă de geacă și îl trase în jos pe curier, încât acesta se înclină.

Apoi, încă ținându-l strâns, apucă casca cu cealaltă mână și începu să-l lovească cu ea pe tânărul aiurit, direct în față. El își pierdu echilibrul. Karolina îl lovi până ce mâna cu care se ținea de el se descleștă de oboseală și durere, iar curierul căzu jos aproape inconștient. Casca albă cu pete roșii se rostogoli pe stradă.

— Chemați, bă imbecililor, o ambulanță! strigă ea trecătorilor, într-o limbă pe care nu o înțelegea nimeni pe stradă, dar care precis nici germană, nici engleză nu era.

Telefonul Karolinei tot zbârnâia. Medicul de la ambulanță și polițistul priveau perplecși. Ei ajunseseră cu câteva secunde în urmă, îi chemase un trecător care a văzut accidentul. Priveau și nu înțelegeau ce s-a petrecut.

În fond, nu contează acum, se va rezolva mâine. Polițistul a raportat la secție în linii mari situația, medicii și infirmierii le-au acordat primul ajutor celor vizați. Apoi i-au încărcat pe ambii în ambulanțe diferite și au plecat.

Pizzele au rămas acolo, în calea fulgilor pufoși, doar că s-au răcit între timp.